

Meg Volicer (SAD) je autorka romana i eseja, profesor na MFA studijama (Master studije umjetnosti). Njeni najpoznatiji i najčitaniji romani su *Supruga*, *Desetogodišnja dremka*, i *Zanimljivci*.

Meg Volicer rođena je u Bruklinu, u Nju Jorku, njena majka je Hilma Volicer, takođe spisateljice, otac Morton Volicer, psiholog. Studirala je kreativno pisanje na Smit Koledžu i diplomirala na Braun Koledžu 1981. godine. Prvi roman, *Sleepwalking* (Mjesečarenje), priču o tri studentkinje opsjednute poezijom i smrću, napisala kao studentkinja. Roman je objavljen 1982. Uslijedili su romani *Hidden Pictures* (Skrivene slike), 1986, *This is Your Life* (To je tvoj život), 1999, *Surrender, Dorothy* (Predaj se, Doroti), 1998, *The Wife* (Supruga), 2003, *The Position* (Poza), 2005, *The Ten Year Nap* (Desetogodišnja dremka) 2008, *The Uncoupling* (Raskid) (2011), i *The Interestings*, (Zanimljivci), 2013. Njena pripovjetka *Tea at the House* objavljena je 1998. godine u zbirci Best American Short Stories Collection. Roman za djecu *The Fingertips of Duncun Dorfman* (Prsti Dankana Dorfmena), objavljen je 2011. godine, roman za mlade *Belzhar*, 2014. Pisala je i o situacijama u kojima se često nalaze žene - pisci i o odnosu koji imaju kritičari prema autorkama.

Predavala je kreativno pisanje na Ajova Univerzitetu i Skidmore Koledžu, a nedavno je bila predstavljena kao autorka na Prinston Univerzitetu.

Tokom protekle decenije bila je predavač kreativnog pisanja i na Stoni Bruk Sautempton master programu za umjetnost, kao i na Sautempton konferenciji pisaca i na radionici kreativnog pisanja u Firenci.

Po romanima Meg Volicer snimljena su dva filma: *This is My Life* (Ovo je moj život) po scenariju i u režiji Nore Efron i TV film *Surrender, Dorothy* (Predaj se, Doroti).

Živi i radi u Nju Jorku. Njen suprug Ričard Panek takođe je pisac. Imaju dva sina.

Vladimir Perović (1955) je diplomirao filmsku i TV režiju na FDU Beograd. Njegovi kreativni dokumentarci, prikazivani po festivalima širom svijeta, osvojili su dosad 85 nagrada i priznanja. Pored rada za nezavisne produkcije, urednik je i reditelj u Dokumentarnoj redakciji RTV, Novi Sad, i gostujući profesor Dokumentarnog filma na Fakultetu Dramskih umjetnosti u Cetinju. Član je AFUN (Akademije filmske umetnosti i nauke) Srbije. Živi u Beogradu, a filmove snima i u Srbiji u Crnoj Gori...

Odabrana filmografija 1989: *Une maison - Kuća* (A House); 1992: *Saga o Samuraju i Glibu* (The Saga on Samourai & the Mud); 1996: *Hodočašće* (Pilgrimage); 1997: *U/dešavanje glasa* (Tuning Voices / Rigging Votes); 2000: *Ura* (The Clock); *Sin* (Son); *Allegria* (Allegria); 2001: *Ljubav, zavet* (Love, Vow); 2002: *Mali kvar na mojoj sjajnoj zvezdi* (A Slight Malfunction on My Shiny Star); *Čuvar* (The Guard);

2003: Nestajanje (Vanishing); 2006: Dim (The Smoke); Ribar Đorđe razgoni mrak (Fisherman George scatters the Gloom); 2007: Žeđ kamenog mora (The Thirst of a Stone Sea); 2008: Da bude svetlost (Let There Be Light); 2011: Život, priključenija i održivi razvoj jednog kokota (Trials, Tribulations & Sustainable Growth of a Cock); 2011: Star Dust (Zvezdana prašina); 2012: Život je (Life is); 2013: 2 & 2 ...

Ivana Sajko je diplomirala dramaturgiju na Akademiji dramske umjetnosti i magistrirala na Filozofskom fakultetu u Zagrebu.

Suosnivačica je kazališne skupine BAD co. gdje je do 2005. djelovala kao dramaturg i redatelj, da bi kasnije nastavila režirati i izvoditi vlastite drame u hibridnim izvedbenim formama eksperimentirajući s problemima odnosa dramskoga teksta i scenske izvedbe bazirane na glazbi. Drame su joj prevedene na svjetske jezike te postavljene u kazalištu i na radiju diljem svijeta.

Četvorostruka je dobitnica nagrade "Marin Držić" za dramsko djelo, nagrade "Ivan Goran Kovačić" za prozu te odličja Viteza reda umjetnosti i književnost Republike Francuske.

Do sada je objavila zbirku drama Smaknuta lica (Meandar 2001), dramsku trilogiju Žena - bomba (Meandar 2004), roman Rio bar (Meandar 2006), teorijsku knjigu Prema ludilu (i revoluciji): čitanje (Disput 2006), roman Povijest moje obitelji od 1941 do 1991, i nakon (Meandar 2009) zbirku drama Trilogija o neposluhu (Meandar 2012), te najnoviju proznu knjigu pod nazivom Ljubavni roman.

U suradnji s američkim kompozitorom Davidom Simonsom izdala je glazbeni CD Mass for election day silence (Zvuk močvare 2004).

Ivan Lovrenović, pisac, urednik, novinar. Rođen u Zagrebu (1943), živi u Sarajevu.

Osnovnu školu i nižu realnu gimnaziju završio u Mrkonjić-Gradu, gimnaziju i filozofski fakultet u Zagrebu (južnoslavenske književnosti, jezik, etnologija). Do 1976. predavao u gimnaziji u Mrkonjić-Gradu, potom radio u Sarajevu kao urednik u reviji za kulturu Odjek, te kao urednik u izdavačkim kućama Veselin Masleša i Svjetlost. Od 1992. godine, nakon bijega s obitelji iz okupirane sarajevske četvrti Grbavica, godinu dana živio u opsjednutom Sarajevu, a od 1993. do 1996. u egzilu u Zagrebu i u Berlinu. Nakon Dejtonskoga sporazuma i reintegracije Grbavice 1996. godine, vratio se u Sarajevo.

Književnu prozu, eseje, novinske članke i komentare objavljuje od 1969. godine. Proza, članci i eseji prevedeni su mu na strane jezike. Knjiga o kulturnoj historiji Bosne i Hercegovine (Unutarnja zemlja) objavljena je na njemačkom, češkom, mađarskom i engleskom jeziku.

Sudjelovao u uređivanju izdanja biblioteke Kulturno nasljeđe Bosne i Hercegovine (Svjetlost, Veselin Masleša). Pokrenuo i uređivao izdanja i biblioteke, u kojima su, između ostalih, objavljeni naslovi: Aleksandar Solženjicin, Arhipelag Gulag (1988), Nerkez Smailagić, Leksikon islama (1990), Koran, preveo Mićo Ljubibratić, reprint izdanja iz 1895. godine (1990), Julijan Jelenić, Kultura i bosanski franjevci I-II, reprint izdanja iz 1912-1915 (1990), Marcus Vitruvius Pollio, Deset knjiga o arhitekturi (1990), Bogdan Bogdanović, Knjiga kapitela (1991), Jurgis Baltrušaitis, Fantastični srednji vijek (1991), Ernst Benz, Duh i život istočne crkve (1991), Anto Kovačić, Biobibliografija franjevac Bosne Srebrene (1991), Borisav Pečić, Zlatno runo 1-5 (1991), Noel Malcolm, Povijest Bosne (1995), Nikola Šop, Bosanska trilogija, drugo, ispravljeno izdanje (2004).

Između 1993. i 1997. na poziv Nenada Popovića uređivao ediciju bosanske egzilantske književnosti Ex Ponto u zagrebačkoj izdavačkoj kući Durieux. Uredio književnu biblioteku Dani, u kojoj je tokom 2004/2005. godine u Sarajevu objavljeno 60 knjiga. Kod sarajevsko-zagrebačkoga izdavača Synopsis pokrenuo i uređuje biblioteku Iz Bosne Srebrene – izabrani spisi bosanskih franjevaca od 17. do 20. stoljeća u dvadeset svezaka.

Bio je među osnivačima bosanskohercegovačkoga centra međunarodnoga PEN kluba u jesen 1992. u opsjednutom Sarajevu. Jedan je od pokretača sarajevskoga tjednika Dani 1992. godine i stalni suradnik do novembra 2010. Bio je član uredništva zagrebačkoga časopisa za kulturu demokracije Erasmus Slavka Goldsteina, te član uredništva news-magazina Tjednik. Pokrenuo i od 1998. do 2003. godine u Sarajevu uređivao časopis za kulturu, znanost, društvo i politiku Forum Bosnae. Pisao u splitskom političko-satiričnom listu Feral Tribune do njegova gašenja 2008. godine.

Za esej Ivo Andrić, paradoks o šutnji dobio je 2009. godine nagradu za esej „Midhat Begić“ bosanskohercegovačkoga centra PEN-a i časopisa Novi Izraz.

Za roman Nestali u stoljeću dobio je 2014. godine nagradu “Meša Selimović” za najbolji roman na govornom području Bosne i Hercegovine, Crne Gore, Hrvatske i Srbije.

Linda Hogan je Čikaso Indijanka rođena u Denveru 1947. godine. Piše poeziju, eseje, fantastičnu prozu, profesor je *Emerita* Univerziteta Kolorado.

U julu 2014. godine objavljena je njena knjiga poezije *DARK. SWEET.* (Mračno. Slatko.) u izdanju kuće *Coffee House Press*. Tri prethodno objavljene knjige su: *Indios* (izdavač: Wings Press, 2012, duga pjesma, performans), *Rounding the Human Corners* (izdavač: Coffee House Press, 2008, nominovana za nagradu Pulitzer) i roman *People of the Whale* (izdavač: Norton, 2008). Autorka je romana *Mean Spirits* (Zli dusi), za koji je dobila nagrade *Oklahoma Book Award* i *Mountains and Plains Book Award*, zatim *Solar Storms* (Solarne oluje), i roman *Power* (Moć). Izdavač *WW Norton* objavljuje fantastičnu prozu Linde Hogan. Njena zbirka poezije *The Book of Medicines* bila je finalist za nagradu *National Book Critics Circle Award*. Dobitnica je nagrada za knjige poezije : *Colorado Book Award*, *Minnesota State Arts Board Grant*, *American Book Award*, i prestižnu *Lannan Fellowship* od *Lannan* fondacije.

Linda Hogan je bila uvodničarka na Književnoj konferenciji za zaštitu životne sredine (*Environmental Literature Conference*) u Turskoj u novembru 2009. godine. Na Međunarodnom kongresu parlamenta svjetskih religija (*International Congress of the Parliament of World Religions*) u Melburnu, predstavila svoj program. Takođe, bila moderator i učesnica skupa o suverenitetu plemena (*Tribal Sovereignty*) na istom kongresu u decembru 2009. godine.

U aprilu 2014. godine Linda Hogan bila je jedna od mnogih učesnika istraživačkog projektu *Andrews Long Term Research* koji traje već 200 godina, na lokaciji šume kod Korvalisa, Oregona i na kojem zajedno sarađuju naučnici i umjetnici.

Živi i radi u Planinama Kolorada.

Božo Koprivica je jedan od najznačajnijih esejista u kulturama bivših jugoslovenskih prostora. Diplomirao je svjetsku književnost na Filološkom fakultetu u Beogradu. Autor je kulturnih knjiga: *Dribling - 1001 noć*, *Volej i sluh*, *Kiš*, *Borhes*, *Maradona*, *Vreme reči: razgovori sa Pekićem*. Koprivica je i urednik Zbornika eseja o Danilu Kišu, objavljenog 2005, povodom 70 godina rođenja pisca, a njegovi tekstovi o Kišu, Kovaču i Pekiću predstavljaju primjer majstorskog umijeća pisanja eseja. Posljednje objavljena knjiga mu je *Samo bogovi mogu obećati* (Ljevak, Zagreb, 2010). Do kraja mjeseca maja 2014. ova knjiga će biti objavljena u izdanju *Geopoetike* iz Beograda.

Francesca Melandri (Rim, 1964) radila je kao autorka za italijansku televiziju više od dvije decenije prije nego što je debitovala u svijetu književnosti sa romanom *Eva dorme* (Eva spava), 2010. Godine. Roman je preveden na nekoliko evropskih jezika, osvojio više italijanskih i evropskih nagrada (Prix Européen des Lecteurs i druge). Njen drugi roman *Più alto del mare* (Viši od mora) bio je u užem izboru za takmičenje Europepe Literaturprijs i osvojio je nekoliko nagrada uključujući i nagradu Premio Selezione Campiello. Njen posljednji dokumentarni film *Vera* (2010) bio je u zvaničnom izboru mnogih međunarodnih festivala filma uključujući i IDF Amsterdam i Full Frame festival u Sjevernoj Karolini, osvojivši nekoliko nagrada za najbolji srednje-metražni film. Franćeska trenutno piše treći roman. Ima sina i ćerku.

Seid Serdarević rođen je 1970. u Njemačkoj.

Završio komparativnu književnost, češki jezik i književnost 1994. na Filozofskom fakultetu u Zagrebu.

Dobitnik Herderove stipendije 1995. godine kao stipendist Mirka Kovača, dobitnik prestižne stipendije Frankfurtskog sajma knjiga Frankfurt Book Fair Fellowship 2006.

te niza drugih stipendija.

Radio kao lektor hrvatskoga jezika na Sveučilištu u Bambergu, Njemačka (1996. - 1998.),

pokretač i glavni urednik časopisa za književnost i kulturu Zor,

uređivao časopise Cicero i Tema,

radio kao urednik u nakladničkoj kući Hena-com,

uređivao Večernjakovu biblioteku...

Vodio Zagrebačke književne razgovore i Regionalnu konferenciju P. E. N.-a, s temom, 'Književnost i globalizacija' (Zagreb 2001.);

selektor suvremene književne produkcije za Sajam knjiga u Jeruzalemu 2001.

selektor i urednik knjižice suvremenih hrvatskih književnika u izdanju Hrvatskih nezavisnih nakladnika za Sajam knjiga u Frankfurtu 2001.,

vodio je tribinu (produljeni medijski događaj) – čitanja neobjavljenih rukopisa P. E. N.-a pod nazivom, 'Iz prve ruke'.

Objavljuje eseje i književne kritike u Republici, Quorumu, na III. programu Hrvatskog radija, Forumu, Vijencu, Zarezu, Fokusu, Nedjeljnoj Dalmaciji, Jutarnjem listu...

Godine 2002. sa suprugom Sibilom Serdarević osnovao nakladničku kuću Fraktura, gdje je glavni urednik.

Mehmet Can Dogan je rođen 1969. godine u Aksaraju, gdje je završio osnovnu školu. Završio je turski jezik i književnost na Pedagoškom fakultetu Univerziteta Gazi. Magistrirao je na Institutu društvenih nauka Univerziteta Ankarana odsjeka "Savremena turska književnost", na temu "Poetske rasprave u periodu od 1920. do 1940.". Doktorirao je na Institutu društvenih nauka Gazi Univerziteta na odsjeka za turski jezik i književnost (Savremena turska književnost).

Dobio je zvanje doktora za disertaciju na temu "Poezija Džemala Sureje" (Struktura, tema i objašnjenje). 2013. godine dobija zvanje docenta u oblasti "Savremene turske književnosti". Trenutno radi kao profesor na odsjeka za novinarstvo na fakultetu za komunikacije Gazi Univerziteta. Editor je časopisa Mim, A'raf, Son Duvar, Sonsuzluk ve Bir Günu kojima je objavljivana i njegova poezija. Njegova poezija i spisi objavljivani su u časopisima Polemik, Türkiye Günlüğü, Sombahar, Dergâh, Ludingirra, Defter, E, Hece, Kaşgar, Virgül, Kitap-lık, Yasakmeyve, Pitoresk, Merdiven Şiir, Varlık, Hayal ve Özgür Edebiyat.

Od 2012. godine radi kao glavni urednik časopisa za književnost i kulturu pod nazivom "Kurgan" koji se objavljuje svaka dva mjeseca. Pored toga, Dogan radi kao editor u različitim izdavačkim kućama.

Pored objavljenih šest knjiga poezije prepoznatljiv je i po mnogim istraživačkim i kritičkim radovima; pripremio se za objavljivanje "Neobjavljene poezije Edip Đansevera" pod nazivom "Nastavak" (YTY, 2009) i knjige pod nazivom "Izgubljen" neobjavljene poezije Turgut Ujara (YKY, 2010).

Na latinici je objavio knjigu pod nazivom "Sedam baklji" objavljenu još 1928. godine.

Dogan, kao učesnik mnogih nacionalnih i međunarodnih simpozijuma sa svojim naučnim referatima, dobitnik je Nacionalne književne nagrade 1993. godina disertaciju na temu "Pet poetika pet pjesnika".

Djela

Poezija: Mene Tekel Feres (Neodređena književnost), (Ankara, 1993.), Törenler ve Komplolar (Ceremonije i Zavjere) (Mağara Kitapları, Ankara, 1997.), Şaman (Čarobnjak) (YKY, İstanbul, 2005.), Boyunca (Tokom) (Kül/Bağ Şiir, Ankara, 2005.), Attar (Travar) (YKY, İstanbul, 2009.), Üvey İkiz (Polusestre bliznake) (YKY, İstanbul, 2013.).

Istraživanje-Analiza-Kritike-Razgovori: Kitaplardan Bir Kitap (Od svih knjiga jedna knjiga) (Dergâh Yay., İstanbul, 2002.), A'dan Z'ye Asaf Halet Çelebi (Od A do Z Asaf Halet Çelebi) (YKY, İstanbul, 2003.), Şiiraze-Şiirin İç Dikişi Üzerine Yazılar-Spisi u poeziji (Elips Kitap, Ankara, 2005.), Şair Sözü-Riječ pjesnika (YKY, İstanbul, 2006.), Türkiye'de Şiir Dergileri: Şairler Mezarlığı (1909-2008.) (Časopisi poezije u Turskoj: Groblje pjesnika (1909-2008.) (Hayal Yay., Ankara, 2008.), Şiir Arkeolojisi-

Arheologija poezije (YKY, İstanbul, 2011), Melih Cevdet Anday'ın Romancılığı-Pisanje romana Melih Đevdet Andaja (Kurgan Edebiyat Yay., Ankara, 2012.), Elli Yıl Sonra Değişim Dergisi-Časopis promjene poslije pedeset godina (Kurgan Edebiyat Yay., Ankara, 2013.), Hümanist Bir Kültür Projesi: İnsan Dergisi-Humanitarni projekat kulture: Časopis ljudi (Kurgan Edebiyat Yay., Ankara, 2013.), Bir Durumun Dergisi a'raf(Neodređena poezija-stanje jednog časopisa (Kurgan Edebiyat Yay., Ankara, 2015.), Eleştirel Söyleşiler-Kritički razgovori (Cümle Yay., Ankara, 2015.).

Osman Çeviksoy rođen je 1951. godine u selu Feruz koje pripada vilajetu Çorum. Osnovnu školu je završio 1968. godine u Çorum Eti, 1971. završava Srednju učiteljsku školu, 1979. godine završava turski jezik na Ankara Gazi Institutu za pedagogiju, a 1988. godine završava turski jezik i književnost na Pedagoškom fakultetu Univerziteta Gazi. 1990. godine je počeo rad na masteru, na Institutu za društvene nauke Univerziteta Gazi, odsjek za "Obuku i obrazovanje turskog jezika". U periodu od 1971. do 1981. godine radio je kao nastavnik razredne nastave u vilajetima Hakari, Kirikkale i Ankara, od 1982. do 1987. godine u Njemačkoj je predavao predmete turskog i turske kulture (za djecu turskih radnika), a u periodu od 1987. do 1990. godine radio je kao profesor književnosti u vjerskoj srednjoj školi Ankara Tefik Ileri Anadolu. Radio je u komisiji za pripremanje programa i analizi knjige za turski jezik i književnost koja je bila oformljena od strane predsjedništva Odbora za obrazovanje u periodu od 1990. Do 1995. godine. Potom se vraća da radi kao profesor u srednjoj vjerskoj školi Tefik Ileri Anadolu od 1995. do 2004. godine. Dvije godine prije penzionisanja, u periodu od 2004. do 2006. radio je u srednjoj učiteljskoj školi Anadolu Hasan Ali Juđel. Oženjen je, ima dvoje djece i dvoje unučadi.

Njegove prve pjesme objavljene su 1968. godine u novinama "Sabah" na "Bab-ı Âliju, a nakon toga su njegova poezija, romani i priče objavljivani u časopisima i Çorum Ekspres (Çorum Ekspres, 1968–1975), Yeni Tanin (Nova definicija), Eğitim Alanı (Dio obrazovanja), Yeni Devir (Novi period, 1975–1978), Gerçek (Stvarnost), Hisar (Tvrđava), Millî Kültür (Nacionalna kultura), Divan (Klasična osmanska književnost), Millî Eğitim ve Kültür (Nacionalno obrazovanje i kultura), Doğuş Edebiyat (Nastanak književnosti), Töre (Ceremonija), Türk Yurdu (Dom Turaka), Dolunay (Pun mjesec), Oluş (Nastanak), Ilkyaz (Prvo ljeto), Türkiye (Turska), Millî Eğitim (Nacionalno obrazovanje, 1978-1996), Edebiyat Otağı (Palata Književnosti), Bratske olovke (Kardeş Kalemler), Hale (Prsten svjetlosti), Berceste 2007–2014. (Odabrani). 1982. godine je sastavio priče i romane u jednu knjigu. Priča pod nazivom "Jedan plavi dim" je postala televizijski i video film pod nazivom "Čežnja". Roman pod nazivom " Na glavu su mi pale planine" je postao igra na radiju (5 djelova, nastavak sutra). Član je Udruženja pisaca Turske, zatim

Stručnog udruženja vlasnika književnih djela turske nauke, autor-član Odbora zajednice evroazijskih pisaca, radi kao profesor na "Ateljeu priče" koja je od 2008.godine otvorena u okviru Akademije Udruženja evroazijskih pisaca.

Djela

Priče: Bijeli hod (Beyaz Yürüyüş, 1982.), Zarobljeno srce (Tutuklu Yürek ,1982.), Zabranjeno plakanje (Ağlamak Yasak ,1984.), S druge strane zida(Duvarın Öte Yanı , 1985.), Snijeg pada na ruže (Kar Yağar Gül Üstüne ,1986.), Derdimi Gül Eyledim (Napravio sam cvijet od tuge ,1989.), Geriye Hüzün Kalır(Ostala je samo tuga) (1990.), Sana Seni Anlatmak (Tebi pričati o tebi ,1994.), Aklıma Yıldız Düştü(Sjetih se jedne zvijezde)(2011.), Kao glas u tami (Karanlıkta Ses Gibi , 2011.). Sto godina sa tobom (Seninle Bin Yıl, spremno za štampanje)

Romani: Başıma Dağlar Düştü (Na glavu su mi pale planine) (1994.), Ömrümüz Gurbet (Naš život je tuđina) (2008.).

Prve mladalačke priče: Büyüyorsun Yavrucuğum (Odrastaš maleno)(2004.), Bir Çağ Masalı (Bajka o jednom dobu , 2004.), Oçevi i sinovi(Babalar Oğullar, 2004.), Djevojka u žutom kaputu (Sarı Mantolu Kız , 2004.).

Igre na radiju: Gnijeздо orla (Kartal Yuvası, 1992.)

Nagrade

1. Spomen nagrada za pripovjetku časopisa "Töre"
2. Treća nagrada u takmičenju "Priče Dede Korkut" časopisa "Stvarnost"
3. Prva nagrada u takmičenju "Priče" časopisa "Nova Misao"
4. Sa knjigom "Bijeli hod" prva nagrada u formi pripovjetke povodom stogodišnjice takmičenja Ministarstva kulture, 1981.godina
5. Sa knjigom pod nazivom " S druge strane zida" nagrada godine novele "Zajednice turskih pisaca", 1985.godina
6. Sa knjigom pod nazivom " Tebi pričati o tebi" druga nagrada Ministarstva prosvjete 1994.godine
7. Sa knjigom pod nazivom " Sjetih se jedne zvijezde" nagrada za priču "Udruženja turskih književnika i naučnika", 2011.godine

Doc. Dr Ridvan Canim je rođen 1955.godine u Edirne, gdje je završio osnovnu školu. Diplomirao je 1979.godine kao student generacije na Univerzitetu Atatürk, odsjek za turski jezik i književnost u Erzurumu. Kraći period vojnog roka odslužio je 1980.godine u Erzinđanu. U periodu od 1980. do 1985.godine radio je kao profesor turskog jezika i književnosti u srednjoj školi pod nazivom "Tortum" u Erzurumu. 1985.Godine je takođe na Univerzitetu Atatürk

počeo raditi kao asistent na Pedagoškom fakultetu Kazim Karabekir. 1987.godine je magistrirao na temu " Razmatranje pjesamavina i pijančenja divanske poezije u turskoj književnosti sa različitih aspekata" a potom 1992.godine istraživačkim i kritičkim radom na temu " Biografije, djela i ličnosti pjesnika klasične turske književnosti pisca Latifa" dobio zvanje doktor književnosti. Canim je 2011. godine dobio zvanje docenta.

Objavljene knjige:

1. Hamâmizâde İhsan Bey – Život, Djela i zbirke pjesama (Sa Prof.Dr. Mustafa Isenom- Ankara 1989. Izdanje Ministarstva kulture, Ankara 1989.
2. Değişen Dünya ve Öğretmen (Profesor i promjenljivi svijet) (SaProf.Dr.R.YavaşKıncalom) Erzurum 1993.
3. Tâlim ve Terbiyede İnkılâp (Reforme u nastavi i vaspitanju). (SaProf.DrR.YavaşKıncal) İstanbul 1995.
4. Bosna, Ah Bosna (Bosna, Ah Bosna)Yedi İklim Yay İstanbul 1993. (2.izdanje,İst., 1995.). 143 s.
5. Başlangıcından Günümüze Edirne Şâirleri (Pjesnici iz Edirne od početka pa do danas) Akçağ Yay. Ankara,1995. 557 s.
6. Edebiyat Dersleri I-II (Literatura Književnosti I-II)Denge Yay. İstanbul, 1996.
7. Mehmed Akif ve İstiklâl Marşı (Mehmed Akif i Himna)Yedi İklim Yay. İstanbul 1995. 200 s.drugo izdanje: İst., 1997.159 s. 3.izdanje; Aktif Yay. Erzurum 2001. 174 s. 4.izdanje; Nüve Yay. Konja, 2003.
8. Şehir ve İnsan (Čovjek i grad)Birey Yay. İstanbul, 1998. 197 s.
9. Türk Edebiyatında Sâkînâmeler ve İşretnâme(Razmatranje pjesama vina i pijančenja divanske poezije u turskoj književnosti sa različitih aspekata i prvi primjerci divanske poezije u stihu.Akçağ Yay. Ank. 1998. 279 s. Yağmur Şarkıları (Pjesme Kiše)Poezija. Prvo izdanje: Taşmedrese Yay. Erzurum 1999. 90 s. Prvo izdanje: Ekev Yay. Erzurum 2000. 85 s.
10. Latifi. Tezkiretü'ş-Şu'ara ve Tabsiratü'n-Nuzama. Istraživanja-Tekst. Predsjedništvo Atatürk centra za kulturu, Ankara 2000. 903+37 s.
11. Mostar'dan Tiflis'e (Od Mostara do Tbilisa)-Turističke bilješke, Birey Yay. İst. 2002. 209 s.
12. Çarşamba Yazıları(Subotnje bilješke)-Aktif Yay. İst. 2002, 154 s.
13. Suların Ötesi (Izvan vode)Pjesmice. 2.knjiga,Prvo izdanje: Aktif Yay. İst. 2003. 96 s. 2.izdanje: Nüve Yay. Konya 2005.; 3.Baskı: Parafiks Yay. Edirne 2014.
14. Şiirin Kanatlarında İstanbul (İstanbul na krilima poezije)-İstanbul Bayrampaşa Beld. Kültür Yay. İst 2003. 103 s.
15. Anneme Mektuplar (Pisma mojoj majci)- Antologija. Yedi İklim Yay. İst.2004.
16. Estetik(Estetika)Yazar Yay. Ankara, 2009. 144 s.

17. Divan Edebiyatında Türler (Vrste u divanskoj književnosti)-rafiker Yay. Ankara, 2010, 375 s.
18. Hayâl Şehirlerin İzinde (Pod utiskom gradske imaginacije)1. izdanje, Ankara 2010. 397 s., 2.izdanje: Akçağ Yay. Ankara 2015. 397 s.
19. Tarihin Nabzını Tutan Şehir:Erzurum (Grad koji drži puls istorije:Erzurum)Yazar Yay. Ankara, 2010. 639 s.
20. Şehirlerin Sultani, Sultanların Şehri Edirne Kitabı (Knjiga o gradu Edirne-Sultan gradova, grad sultana)-Edirne Valiliği Yay. İstanbul 2014.
21. Simurg'un Kanatlarında İran Seyahatnamesi)Knjige putovanja po Iranu na krilima Simurga)Semerkand Yay. İstanbul 2015. 425 s.

Učestvovao je na 4. međunarodnom festivalu balkansko- turske kulture sa naučnim referatom "Geografija Rumelije i Balkan sa jezika rumelijskih pjesnika" koji je 1999.godine organizovala Tika u saradnji sa Univerzitetom Komrat iz Moldavije. 2000. godine je boravio u Sarajevu, Mostaru i Travniku povodom proslave 700. godišnjice osnivanja Bosne. 2004. godine je učestvovao na "5.velikom međunarodnom festivalu turskog jezika" koji je održan u francuskom gradu Strazburu u organizaciji "Zajednice turskih pisaca". Dok je 2005. godine povodom sjećanja na Mehmet Akif Ersoja učestvovao sa referatom na temu "Mehmet Akif Ersoj i Balkanci" koji je održan na Kosovu, u Prizrenu. 2007. godine je učestvovao na "7. međunarodnom festivalu turske poezije" u Skoplju sa "Pjesme rumelijskih pjesnika" koji je organizovala "Zajednica turskih pisaca"; 2008.godine je takođe učestvovao na simpozijumu sjećanja na Jahju Kemala povodom 50.godišnjice njegove smrti sa temom " Misao nacionalizma kod Jahje Kemala" koji je organizovan u Skoplju. Canim je 2009. godine učestvovao na 8. međunarodnom svjetskom festivalu turske poezije koji je organizovan u glavnom gradu Azerbejdžana u Baku, a 2011.godine je učestvovao na "Tursko-iranskom simpozijumu književnih odnosa" sa naučnim referatom "Tipovi i zajedničke ličnosti u turskoj i persijskoj književnosti sa slajdovima", koji je održan u organizaciji Univerziteta Istanbul. 2011. godine je govorio na otvaranju 9.međunarodnog svjetskog festivala turske poezije koji je održan u Prizrenu i na 10.međunarodnom svjetskom festivalu turske poezije koji je održan 2013.godine u glavnom gradu Kirgistana u Biškeku, koji su organizovani od strane "Zajednice turskih pisaca". Učestvovao je na 5. festivalu rumelijske poezije 8. januara 2011.godine u Istanbulu na konferenciji pod nazivom "Mehmet Akif Ersoj" sa poezijom "Zbogom Rumeli" koji je organizovala "Asocijacija za kulturu i solidarnost Rumeli Turaka" . Učestvovao je na Međunarodnoj 24. konferenciji Islama u Teheranu 2013.godine. 2014.godine sa jednom grupom prijatelja osniva predstavništvo "Zajednice turskih pisaca" u Erzurumu na čijem je čelu kao predsjednik bio 10 godina. Ridvan Canim je putovao mnogim zemljama povodom

istarživanja. Za njegovo djelo "Grad i ljudi", kojim objašnjava impresije putovanja, "Zajednica turskih pisaca" ga 1998.godine odlikuje nagradom zvanja "Gazija". 2011.godine na Kosovu je odlikovan nagradom "Sulejman Brina" za rad i trud u oblasti balkansko-turske književnosti 15. međunarodne ceremonije.

Ridvan Canim je oženjen i ima dvoje djece. Trenutno radi kao profesor na Univerzitetu Trakija, na odsjeku za turski jezik i književnost. Pored toga Ridvan Canim trenutno obavlja funkciju direktora Instituta balkanskih istraživanja na Univerzitetu Trakija. Njegova poezija je objavljivana u mnogim časopisima poput Boğaziçi(Bosfor), Yedi İklim(Sedam klima), Dolunay(Pun mjesec) Dergah, Palandöken, Mînâ, Milli Eğitim(Obrastovanje), Kardelen(Visibaba), Millî Kültür(Nacionalna kultura), Ayane, Kayıtlar(Snimci), Akademik Yorum (Akademski kalendar) i Beyaz Doğu(Bijeli istok).

Barbara Korun, jedna od vodećih ličnosti u generaciji bitnika, radikalnih mladih pjesnika u Sloveniji u prethodnim decenijama. Njene su pjesme su prevedene na mnoge jezike, objavljene u Americi i Irskoj (preveo Teo Dorgan)

Korun je rođena u Ljubljani. Studirala je slovenske jezike i komparativnu književnost na Univerzitetu Ljubljana i radila kao lektor i dramaturg. Njene pjesme objavljivane su u književnim zbornicima i antologijama kako domaćim tako i u stranim. Ona se često pojavljuje na književnim festivalima i večerima poezije.

U 2011-oj godini dobila je nagradu Veronika za svoju zbirku poezije Pridem takoj

Zbirke poezije

- *Ostrina miline* (The Edge of Grace), 1999
- *Zapiski iz podmizja* (Notes from under the Table), 2003
- *Razpoke* (Fissures), 2004
- *Pridem takoj* (Back soon), 2011

Duško Novaković (1948), studirao je jugoslovensku i svetsku književnost na Filološkom fakultetu u Beogradu. Jedan je od inicijatora i osnivača Srpskog književnog društva i član je Srpskog PEN centra. Živi u Beogradu.

Njegovo dosadašnje pesničko delo svrstava ga u istaknutog reprezentanta savremene srpske poezije. O stvaralaštvu ovog autora sačinjen je zbornik radova: Poezija Duška Novakovića i publikacija Duško Novaković – Disovo proleće.

Duško Novaković je do sada objavio 13 zbirki poezije: Znalac ogledala (1976), Poderotine na vreći (1979), Sati i životinje/ Sati i životni (dvojezično) 1980, Nadzornik kvarta (1982), Dijalog o nemaru (1986), Hodnikom (1991), Znalac ogledala i pridružene pesme (1995), Stacionarije - pesme rata i mesečarenja (1998), Izabrao sam Mesec, Dostavljeno muzama, Bioskop Lemijer/Cinema Lumiere (dvojezično), Tupan i njegov pedagog, Klupe nenagrađenih (2008). Novaković se bavi prevodjenjem poezije i proze sa makedonskog jezika.

Za svoj rad dobio je: Milan Rakić, Mlada Struga, Branko Miljković, Zmajeva, Disova, Danica Marković, Vasko Popa, Risto Ratković i nagradu Istok-Zapad. Za knjigu Klupe nenagrađenih dobio je dve nagrade: nagradu Grada Beograda za književnost za 2008. i nagradu Đura Jakšić.

Aleš Čar (rođen 6. marta 1971.) je slovenski pisac, urednik i prevodilac. Objavio je brojne romane i kratke priče. Radi kao urednik u kulturnoj sekciji slovenskih novina *Dnevnik*.

Čar je rođen u Idriji u regiji Goriška na zapadu Slovenije. Studirao je komparativnu književnost i sociologiju na Univerzitetu Ljubljana i u Ljubljani radi kao urednik. Neko vrijeme bio je glavni urednik magazina, sada nepostojećeg, *Balkanis* i vodio je talk-show o umjetnosti na Slovenskoj nacionalnoj televiziji. 1997. osvojio je nagradu za Najbolji debitantski roman od strane Unije slovenskih izdavača i prodavaca za roman *Igra angelov in netopirjev* (Kad šišmiš igra s anđelima). Njegov roman *O znanosti* bio je u pet najboljih za Kresnik nagradu u 2012-oj.

Objavljena djela

- *Igra angelov in netopirjev* (When Bats Dance with Angels), novel (1997)
- *Pasji tango* (Dog's Tango),^[5] novel (1999)
- *V okvari* (Out of Service), short stories (2003)
- *Muhe* (Flies), short stories (2006)
- *Made in Slovenia*, short stories (2007)
- *O znosnosti* (On Tolerability), novel (2011)

Svakodnevno naizgled male i nevažne stvari često određuju dalji tok naših života. A te sitnice uvek iniciraju nešto veliko i univerzalno u životu. Svi mi, baš kao i likovi u pričama Aleša čara, želimo: ljubav, sreću, zdravlje, novac; a obično dobijemo: prevaru, tugu, bol, nemaštinu. U ovim čudnovatim proznim minijaturama o običnim ljudima i svakodnevnici „ljudi uvek misle da znaju neku tajnu za sve" i zato: varaju svoje partnere, špijuniraju susede, žrtvuju decu, upražnjavaju perverzije, lažu sami sebe... Zbirka priča MADE IN SLOVENIA je

najznačajnije delo u opusu kulturnog slovenačkog književnika, novinara, prevodioca i scenariste Aleša Čara, koga književna kritika naziva „slovenački Karver“.

Thomas Glavinic (rođen 2. aprila 1972. godine u Gracu) je austrijski pisac. Zajedno sa Kathrin Röggla i Daniel Kehlmann, smatra se da, među ostalima, značajno oblikuje književnu scenu Austrije.

Bivši pisac reklama i taksista pojavio se na scenu 1998 sa svojim debitantskim romanom *Carl Haffner's Love of the Draw*. Roman opisuje život majstora šaha *Carl Schlechter*. Primio je nekoliko nagrada, dok je knjiga prevedena na više jezika, iako nije dospjela na listu bestselera. Roman poprima autobiografske aspekte: Tomas Glavinic odigrao je svoju prvu partiju šaha sa pet godina i 1987 dostigao drugo mjesto na austrijskoj šahovskoj rang listi za svoje godišće.

Roman *Herr Susi* (Mr. Susi) uslijedio je 2000. godine. Pisan u angažovanoj prozi, to je izjava protiv biznisa fudbala. Kritike su bile posve negativne. U 2001. objavio je krimi roman *Der Kameramörder* (Ubica sa kamerom) (nagrada Friedrich-Glauser-Prize) koji je bio slavljen sa velikim entuzijazmom od strane feljtona zbog svoje kritike medija. U 2004. godini Glavinic je uspio ubijediti i kritičare (br. 1 na ORF rang listi kritičara) i čitaoce (br. 1 na Austrianbestseller listi) sa svojim satiričnim romanom *Wie man leben soll* (Kako živjeti), napisan iz perspektive „jednog“ neodređenog. Avgusta 2006. objavio je roman *Die Arbeit der Nacht* (Noćni rad) koji je takođe bio 1. na rang listi kritičara istog mjeseca pojavljivanja. Njegov roman, *Das bin doch ich* (To sam ja), pojavio se na ljeto 2007 i bio nominovan za nagradu German Book Prize.

Tomas Glavinic je oženjen i živi sa svojom ženom i sinom u Beču.

Biljana Srbijanović (rođena 15. 10. 1970. godine u Stokholmu u Švedskoj) je srpska dramska spisateljica i političarka. Diplomirala je dramaturgiju 1995. godine na Fakultetu dramskih umetnosti u Beogradu, gde danas predaje. Od sredine devedesetih godina, njenih pet od ukupno šest drama prevedeno je na dvadeset stranih jezika i izvedeno u preko pedeset pozorišta u Evropi i Americi[1].

Njen dramski rad karakteriše politička angažovanost i beskompromisno proevropski stav kao i oštra kritika savremenog društva, jer kako ona kaže, „politička i socijalna dimenzija sasvim je neodvojiva od ljudskog bića“.

Kruno Lokotar je diplomirao komparativnu književnost, istoriju i bibliotekarstvo na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Kritiku i kulturološku publicistiku je objavljivao u raznim medijima. Uređivao je časopis *Godine* i

kulturni magazin *Godine nove*. Jedan je od selektora i jedini voditelj FAK-a (Festivala A Književnosti). Od aprila 2007. radi kao urednik regionalne beletristike i publicistike u izdavačkoj kući Algoritam. Godine 2004. dobio je prvi put dodijeljenu nagradu *Kiklop* za najboljeg urednika. Kao urednik, potpisao je knjige koje su dobile nagrade: *Ksaver Šandor Gjalski, Jutarnji list, Kiklop, Ivan Goran Kovačić, Vladimir Nazor, SFera, Slavić, August Šenoa, Kvirin...* Objavio: *FAKat*, (s Nenadom Rizvanovićem), *FAK-YU*, special limited edition, uredio i dizajnirao, *FAK JU* (s Vladimirom Arsenijevićem). Urednik je u izdavačkoj kući Algoritam, Zagreb.

Teofil Pančić je novinar, kolumnista i kritičar. Svoje kritičke i analitičke tekstove objavljivao je u brojnim časopisima u Srbiji i regionu : *Naša Borba, Republika, Globus, Dani, Sarajevske sveske, Dnevnik, Nezavisni, Vojvodina, Pobjeda, Monitor* itd.), kao i u publikacijama u SAD -u, Rusiji i drugim evropskim zemljama. Bio je urednik beogradskog nedjeljnika *Vreme* za koji piše kao član redakcije do danas, radio kao politički komentator radija *Slobodna Evropa*. Dobitnik je novinarske nagrade *Jug Grizelj*, 1999. U biblioteci *XX vek*, objavljena je njegova prva knjiga *Urbani Bušmani - Život i smrt u srpskom postkomunizmu*, zatim knjiga *Čuvari bengalske vatre*. Godine 2006. objavljuje djelo *Osobeni znaci* (*Beopolis, Beograd*), koje predstavlja zbirku tekstova objavljenih u zabačenim rubrikama. Iste godine izlaze još dvije Pančićeve knjige, zbirka književnih kritika *Na hartijskom zadatku* i zbirka kolumni *Famoznih 400 kilometara*. Ostala djela: *Karma Koma* (2006), *Plavušina dilema* (2011), *Čarobna knjiga* (2014) i *Aleja Viktora Bubnja* (2014), *39 dana juna* (2014).

Enver Kazaz je književnik i profesor na Filozofskom fakultetu u Sarajevu. Bio je glavni urednik u izdavačkoj kući *Zoro* i glavni urednik časopisa *Lica*, član redakcije časopisa *Književna revija*, a sarađivao je sa brojnim časopisima u BiH i inostranstvu. Za časopis *Lihtuncgen* iz Graca priredio je izbor iz književnosti Sarajeva. Objavio je pjesničku zbirku *Traži se*, monografiju *Musa Ćazim Ćatić - književno naslijeđe i duh moderne*, zbirku eseja i književnih studija *Morfologija palimpsesta*, *Antologiju bosanskohercegovačke pripovijetke XX vijeka* (koautorstvo sa Ivanom Lovrenovićem i Nikolom Kovačem), književno-istorijsku studiju *Bošnjački roman XX vijeka*, zbirku eseja *Neprijatelj ili susjed u kući*, te antologiju savremene bosanskohercegovačke proze pod naslovom *Rat i priče iz cijelog svijeta*, (koautorstvo sa Ivanom Lovrenovićem), dvije zbirke eseja. Učestvovao je na brojnim domaćim i međunarodnim načunim skupovima, a tekstovi su mu prevedeni na engleski, njemački, poljski, francuski i bugarski. Upravo je iz štampe izšla knjiga poezije *Envera Kazaza Na razvalinama*, *Synopsis* (Sarajevo, 2014).

Branko Baletić je rođen 1946. godine u Beogradu, gdje je i diplomirao režiju na FDU. Bio je instruktor, upravnik, kolumnista, profesor, predsjednik i direktor raznih ustanova, kompanija, akademija i organizacija. Realizovao nekoliko kćerki, filmova i automobila. Subverzivno djelujući, osuđen na doživotnu borbu. Prvih 55 godina života odslužio u Srbiji, a zbog dobrog vladanja prebačen u kamenolom Crna Gora. Trenutno kopa u Crnogorskoj kinoteci. Sedamdesetih godina počev od TV filma „Laka lova“, režirao čitav niz TV serija, između ostalih Drži vodu dok majstori odu, Zeleni signal, muzičke i dokumentarne TV filmove, kao i putopisne, iz Afrike, igrane filmove: Sok od šljiva, Balkan Express (3), Uvijek spremne žene. Baletić je bio direktor najveće YU producenatske kuće Avala film u Beogradu od '86. do '90. Kao producent ili koproducent potpisao je filmove koji su dobili značajan broj festivalskih priznanja u zemlji i inostranstvu. 2000. godine kao producent i reditelj Baletić završava dugo spreman projekat dokumentarnog filma Kratki film o raspadanju, koji govori o raspadu YU, nešto kasnije i film Bila jednom jedna armija. Nakon toga režirao je: igranu TV seriju Ultima, filmove Srećna mi Nova godina, Crna Gora – zemlja u pokretu, TV serija Video prilozi za istoriju Crne Gore, Podgorica – Grad u pokretu, Bitka za Crnu Goru se nastavlja. 2010 režirao je dugometražni igrani film Lokalni vampir koji je 2011 osvojio specijalnu nagradu žirija HercegNovskog festivala, nagradu za najbolju režiju na Festivalu filma jugoistočne Evrope. 2013. godine režirao je dokumentarni film o Petru II Petroviću Njegošu „Njegoš – jedna biografija; Noć skuplja dva vijeka. Dobitnik je brojnih priznanja za stvaralštvo u zemlji i inostranstvu i dobitnik Trinaestojulske nagrade.

Ljubomir Đurković je rođen na Cetinju. Diplomirao je na Univerzitetu u Sarajevu, oblast komparativna književnost i teatrologija. Radio je kao dramaturg u Crnogorskom narodnom pozorištu i bio je direktor Kraljevskog pozorišta Zetski dom na Cetinju. Devedesetih godina, tokom ratova na području bivše Jugoslavije, živio je u Holandiji. Objavio je knjige pjesama – Polifemov plač (1982) i Poslovi i dani (1988). Napisao je sljedeće dramske tekstove: Peti čin, Pisac porodične istorije, Petronije ili Metuzalemi uživaju vječito proljeće, Tobelija, Otpad, Presvlačenje, Kasandra i Tiresijina laž, koji su objavljeni i izvođeni u pozorištima, na televiziji i radiju. Njegove drame izvedene su u pozorištima u Engleskoj, Francuskoj, Makedoniji, Bugarskoj, Sloveniji. Knjige drama Ljubomira Đurkovića štampane su kao posebna izdanja u Turskoj i Makedoniji. 2015. godine u izdanju kuće Žuta kornjača izašla je njegova knjiga „Grci“.

Dragana Kršenković Brković, književnica, autorka je: romana Atelanska igra i Izgubljeni pečat, zbirki pripovjedaka Gospodarska palata i Vatra u

Aleksandriji, zbirke dramskih tekstova Iza nevidljivog zida, knjiga za djecu - Tajna plavog kristala, Duh Manitog jezera, Tajna jedne Tajne i Muzičar s cilindrom i cvetom na reveru.

Diplomirala je na Fakultetu dramskih umjetnosti, katedra za dramaturgiju (Univerzitet umjetnosti u Beogradu) i na Fakultetu političkih nauka (Univerzitet u Beogradu). Magistrirala je na Filozofskom fakultetu, Nauka o književnosti, Univerzitet Crne Gore.

Bila je gostujući pisac u rezidencijalnim programima u SAD-u (Njujork, 2014), Mađarskoj (Pečuj, 2013) i Austriji (Beč, 2011). Kao stipendistkinja Vlade SAD-a i Hjubert Hamfri programa (koji je dio Fulbrajtovog programa) boravila je trinaest mjeseci na Kalifornijskom univerzitetu u Dejvisu i Merilenskom univerzitetu u Kolidž Parku (2005-2006). Takođe, kao OeAD stipendistkinja Vlade Republike Austrije bila je na studijskom putovanju u Gracu, na Karl-Franc Univerzitetu i Institutu za slavistiku (2008).

Zastupljena je na evropskom portalu za književnost Traduki romanom Izgubljeni pečat. Draganin roman Izgubljeni pečat bio je u selekciji 2009. godine za književnu nagradu „Meša Selimović“, Tuzla, BiH, a roman Atelanska igra za istu nagradu 2012. godine.

Dvije pripovjetke, Momin kamen i Vatra u Aleksandriji, bile su zastupljene u silabusu Katedre za slovenske jezike i književnost, na Kalifornijskom univerzitetu u Berkliju.

Pripovjetka Momin kamen zastupljena je u antologiji 12. Žene. Glasovi. Ova antologija predstavlja prozno stvaralaštvo književnica iz sedam zemalja regiona (Crna Gora, Slovenija, Bugarska, Hrvatska, Srbija, Bosna i Hercegovina i Makedonija) i objavljena je u Makedoniji. Knjiga bajki Duh Manitog jezera odabrana je od strane Internationale Jugend Bibliothek iz Minhena za White Ravens 2011. godišnju selekciju najznačajnijih knjiga za djecu u svijetu koje se izdvajaju svojim inovativnim umjetničkim stilom.

Njena ilustrovana knjiga Tajna jedne Tajne bila je u selekciji Međunarodnog bijenala ilustracija /BIB/ u Bratislavi, Slovačka, 2011. Od 2008. do 2015. nominovana je za Astrid Lindgren Memorial Award, najveću svjetsku književnu nagradu za stvaralaštvo za djecu, koju dodjeljuje Vlada Švedske. Dobitnica je nagrade za najbolji dramski tekst za djecu na subotičkom pozorišnom festivalu 1990. godine (Čudesna zvezda).

Četiri njene bajke su u čitankama za osnovne škole u Crnoj Gori i Makedoniji.

Njene priče su objavljene u renomiranim međunarodnim časopisima, poput Buchkultur, Blesok, Sarajevske sveske, ARS, i dr.

Pavle Goranović, ministar kulture, rođen je 1973. godine u Nikšiću.

Diplomirao je na Filozofskom fakultetu, Odsjek za filozofiju.

Književnik, član prestižnih domaćih i međunarodnih književnih organizacija. Bavi se poezijom, prozom, esejistikom.

Objavio je sljedeće knjige: Ornamentika noći, Čitanje tišine, Knjiga privida, Kako mirišu knjige, Tin Ujević i Crna Gora, Cinober, Grad punog mjeseca.

Za svoje književno stvaralaštvo dobio je niz priznanja i nagrada. Važnije nagrade: „Risto Ratković“, za najbolju knjigu poezije objavljenu u Crnoj Gori, BiH, Srbiji i Hrvatskoj – za 2009.godinu; „Vito Nikolić“ za najboljeg crnogorskog lirika u 2010/2011; državnu nagradu „Miroslavljevo jevanđelje“ u 2014. godini za najbolje književno, historiografsko, etnografsko i publicističko djelo objavljeno u Crnoj Gori u prethodne tri godine.

Bio je urednik i umjetnički direktor kulturnih manifestacija i festivala.

Knjige i književni radovi su mu prevedeni na više jezika (engleski, italijanski, francuski, ruski, slovenački, slovački, makedonski, poljski, bugarski, švedski, albanski, hebrejski...).

Zastupljen je u brojnim antologijama crnogorske i ex-jugoslovenske poezije i kratke priče, te u antologijama New European Poets (Sjedinjene Američke Države), Antologiji poezije slovenskih zemalja itd.

Bio je član Savjeta Pokreta za nezavisnu Crnu Goru.

Član Nacionalnog savjeta za kulturu.

Član Savjeta za kvalifikacije.

Član Programskog savjeta Foruma slovenskih kultura.

Od 2003. do 2010. savjetnik Predsjednika Vlade Crne Gore.

Od 2010 - direktor Zavoda za školstvo Crne Gore.

Od 18.marta 2015. - Ministar kulture u Vladi Crne Gore.

Aleksandar Bečanović (Bar, 1971.), crnogorski pjesnik, prozaik, prevoditelj, književni i filmski kritičar. Radio je kao urednik kulture u crnogorskom tjedniku Monitor, sada je u uredništvu časopisa za kulturu Plima i Ars. Dobitnik je književne nagrade Risto Ratković za najbolju knjigu poezije u Crnoj Gori 2002. Prevodi s engleskog, većinom filmsku teoriju. Do sada je objavio:

Ulisova daljina, pjesme, 1994.

Jeste, pjesme, 1996.

Ostava, pjesme, 1998.

Mjesta u pismu, pjesme, 2001.

Očekujem što će iz svega proizaći, priče, 2005.

Žanr u savremenom filmu, kritike, 2005.

Maja Bogojević diplomirala je engleski i španski jezik na Université Libre de Bruxelles, u Briselu, magistrirala Teoriju filma i medija na londonskom Westminster University, doktorirala Antropologiju roda na ISH-u, u Ljubljani, gdje je bila stipendistkinja programa EU –Marija Kiri. Bila je predavačica na Institutu za strane jezike u Podgorici, na Univerzitetu Westminster, Fakultetu dramskih umjetnosti na Cetinju, Univerzitetu Mediteran. Dobitnica je nagrade Corsellis Cup, britanskog Instituta Lingvistike, za najboljeg prevodioca 2000. godine u Londonu. Učestvovala je na brojnim međunarodnim akademskim konferencijama i filmskim festivalima, gdje je bila predsjednica i članica žirija. Objavila je tekstove filmske kritike u lokalnim, regionalnim i internacionalnim medijima. Od 2010. osnivačica je i urednica prvog crnogorskog filmskog časopisa Camera Lucida (www.cameralucida.eu) i direktorica/osnivačica međunarodnog Montenegro Filmskog Festivala Mediterana – MOFFEM, čije je prvo izdanje održano u septembru 2012. u Kotoru (www.moffem.org).

Profesorica i dekanica Fakulteta umjetnosti, UDG, teoretičarka filma i predsjednica crnogorskog ogranka svjetskog Udruženja filmskih kritičara FIPRESCI (www.fipresci.org), članica Federacije filmskih kritičara Evrope i Mediterana FEDEORA (www.fedeora.eu)

Ognjen Spahić je rođen u Podgorici. Objavio je knjigu priča Sve to, roman Hansenova djeca, za koji je dobio nagradu Meša Selimović. Dobitnik je književne nagrade The Ovid Festival Prize, koja se dodjeljuje u Rumuniji. Takođe je i dobitnik literarne stipendije Centralnoistočne inicijative, u okviru festivala Vilenica, najvećeg literarnog događaja u Sloveniji. Knjiga priča Glava puna radosti objavljena je i izdanju Nove knjige iz Podgorice 2014.

Andro Martinović je rođen u Nikšiću. Diplomirao je Opštu književnost i teoriju književnosti na Filološkom fakultetu u Beogradu i Filmsku i TV režiju u Filmskoj školi „Dunav filma“. Master studije završio na Filološkom fakultetu u Beogradu, odbranivši interdisciplinarni rad pod nazivom „Književnost i film: Naratološke paralele između Konradovog Srca tame i Kopoline Apokalipse danas“. Glavni je urednik programa Crnogorske kinoteke.

Autor je nekoliko kratkometražnih igranih filmova koji su prikazani u zvaničnoj konkurenciji na prestižnim međunarodnim filmskim festivala (Monpelje, Ueska, Drama, Berlin, Sarajevo, Motovun, Beograd, Rejkjavik i dr). Film Netaknuti suncem nagrađen je Zlatnom plakatom Beograda i proglašen je za najbolji jugoslovenski kratki igrani film u 2002. Eurochannel je ovaj film uvrstio u svoj

European Short Film Tour, koji predstavlja izbor najboljih evropskih kratkih filmova od 2000. do 2010. Film Maskeotkupljen je za prikazivanje u više od dvadeset zemalja.

Autor je originalne priče i koautor scenarija za dugometražni igrani film Odisej, koji je nagrađen prvom nagradom na Konkursu za sufinansiranje kinematografskih djela Ministarstva kulture i koji je odabran u CineLink selekciji 2011. u deset projekata koje Sarajevo Film Festival preporučuje evropskim producentima. Angažovan je kao docent za predmete Osnovi filmske i TV režije i kreativno pisanje na Fakultetu vizuelnih umjetnosti „Mediteran“ u Podgorici.

Marinko Vorgić je rođen u Podgorici. Književni je kritičar i publicista. Objavljuje kritike, eseje i oglede u Crnoj Gori i regionu.

Petar Ćuković je rođen 1954. u Šavniku, Crna Gora. Diplomirao i magistrirao istoriju umjetnosti na Filozofskom fakultetu u Beogradu. Živi u Podgorici;

Još za vrijeme studija, počeo da objavljuje stručne tekstove, kao i prevode stručnih tekstova (sa engleskog, ruskog i slovenačkog jezika) u mnogobrojnim listovima i stručnim časopisima sa prostora cijele bivše Jugoslavije. Bio je suosnivač i član redakcije studentskog časopisa «3+4», čiji je izdavač bila katedra za modernu umjetnost na Odjeljenju za istoriju umjetnosti, na Filozofskom fakultetu u Beogradu;

Bio jedan od komesara Cetinjskog bijenala 1991, 1994. i 2004, a član međunarodnog žirija za dodjelu nagrade UNESCO za najbolje umjetnike na četvrtom Cetinjskom bijenalu 2002;

Savjetnik za likovnu umjetnost u Ministarstvu kulture Crne Gore bio tokom 1994-5. godine. Od juna 1995. do decembra 2007. direktor Narodnog muzeja Crne Gore na Cetinju. Godine 1999. bio je jedan od kustosa izložbe «Aspekti-pozicije: srednjoevropska umjetnost 1949-1999», čiji je komesar bio Lorand Hegy, direktor Muzeja moderne umjetnosti Stiftung Ludwig iz Beča. Godine 2001. bio komesar nacionalnog paviljona na Venecijanskom bijenalu. Učestvovao, kao selektor za likovnu umjetnost Crne Gore, na mnogim domaćim i međunarodnim izložbama (Beč, Budimpešta, Barcelona, Sautempton, Prag, Rim, Kassel, itd). Objavio više desetina tekstova posvećenih tumačenjima fenomena moderne umjetnosti, pri čemu najveći dio obuhvata umjetničku scenu u Crnoj Gori od 1980. do danas. Takođe je autor više TV emisija o crnogorskoj umjetnosti: O Petru Lubardi, Filu Filipoviću, Iliji Šoškiću, Anki Burić, Miliji Pavićeviću. Nekoliko tekstova prevedeno i objavljeno na engleskom, njemačkom i slovenačkom jeziku. Doktorant na Filozofskom fakultetu u Beogradu. Odobrena teza: „Petar Lubarda-umjetnik u svome vremenu“.

Ana Vukotić je rođena 01.12.1977. godine u Podgorici. Diplomirala je pozorišnu režiju na Fakultetu dramskih umjetnosti na Cetinju (2004.) u klasi profesora Egona Savina i Radmile Vojvodić. U produkciji Crnogorskog narodnog pozorišta režirala je: „The Beauty Queen“, Martina Makdone (2004.) i „Smrtni grijesi“ Feliksa Miterera (2006.) „Don Žuan“, Ž.B.P. Molijer (2010.) u koprodukciji sa Međunarodnim festivalom Kotor Art, „Vjera, ljubav, nada“ E. F. Horvata (2011.) „Četvrta sestra“ J. Glovackog (2012.), „Ribarske Svađe“ K. Goldonija (2012.) u koprodukciji sa Grad teatrom, kao i „Zoo priču“ E. Olbija u produkciji CUG Teatra (2013.). Predstava „The Beauty Queen“ dobila je nagradu „Don Kihot“ za najbolju predstavu u cjelini na Međunarodnom festivalu „Slavija Fest 2005“ u Beogradu. Za predstavu „Smrtni grijesi“ Vukotić je dobila nagradu za režiju, a predstava je proglašena najboljom predstavom na Prvom festivalu crnogorskog teatra (2007.). Predstava je na istom fesivalu dobila još tri nagrade – za najbolju žensku ulogu, za najbolju mušku ulogu i za ukupan vizuelni identitet. Vukotić je za „Don Žuana“ dobila specijalnu nagradu Veljko Maričić za savremeno čitanje dramske klasike u Rijeci. Prva pozorišna iskustva stekla je na festivalima FIAT i FIAT, prvo kao saradnik, a danas kao direktor Festivala internacionalnog alternativnog teatra.

Ana Vukotić je dobitnica nagrade Crnogorskog narodnog pozorišta za najbolju režiju, za predstavu „Smrtni grijesi“ u sezoni 2006 – 2007. Predstava „Don Žuan“, nagrađena je na Jugoslovenskom pozorišnom festivalu Užice 2010. trima nagradama, najbolja muška uloga Dragan Mićanović, najbolja kostimografija Leo Kulaš i najbolja režija Ana Vukotić. Radi kao saradnik na predmetu Moderna drama i Postdramsko pozorište na Univerzitetu Donja Gorica u Podgorici. Saradivala je sa mnogim značajnim rediteljima. Reditelj je i autor brojnih projekata vezanih za scenske umjetnosti.

Mladen Lompar je rođen 1944. na Cetinju. Završio je Filozofski fakultet u Beogradu. Predsjednik je crnogorskog P.E.N centra, potpredsjednik Dukljanske akademije nauka i umjetnosti, član Crnogorskog društva nezavisnih književnika i Matice crnogorske i glavni je i odgovorni urednik časopisa za književnost, kulturu i društvena pitanja Ars. Dobitnik je mnogobrojnih nagrada: Zlatni pečat Crnojevića 2002; Risto Ratković 2004; Trinaestojulska nagrada 2007; Vitomir Nikolić 2009. Piše likovnu kritiku i eseje. Objavio je sljedeća djela: Pustinožitelj, Obod, Cetinje 1970; Karabojno žitije, Obod, Cetinje, 1972; Tajni osvit, Obod, Cetinje, 1975; Noć poslije, Pobjeda, Podgorica, 1981; Uzalud riječ, Udruženje književnika Crne Gore, Podgorica, 1986; Dnevnik iz boce, Crnogorsko društvo nezavisnih književnika, Podgorica, 1991; Prostor izgubljene svjetlosti, Književni krug Split, 1991; Dodir za gubilište, Rora, Podgorica, 1993; Kraljica Jakvinta, Opat Dolči i vrijeme stida, Dignitas, Cetinje, 1995; Tri pisma Darinki i narod jedinstvenog kraja, Dignitas,

Cetinje, 1996; Boca lude princeze, Dignitas, Cetinje, 1997; Triptihon iz nacionalne biblioteke, Grafos, Cetinje, 1998; Tišina četvrtog pečata, Grafos, Cetinje, 1999; Dodir za gubilište, DUKS, Podgorica, 2001; Noć iz lapidarija, Crnogorsko društvo nezavisnih književnika, Podgorica, 2003; Sjena na sceni, DANU, Podgorica, 2004; Senca na prizorištu (Sjena na sceni), Apokalipsa, Ljubljana, 2006; Vrijeme u kojemu sam prošlost-hronike rastrojstva, Crnogorsko društvo nezavisnih književnika, Podgorica, 2006; Sedam redova života, Meandarmedia, Zagreb, 2009. Balsamovana kletva, OKF, 2013. Knjige poezije Mladena Lompára prevedene su na engleski, francuski, bugarski, makedonski, slovenački, albanski i njemački jezik.

Slobodan Milatović je rođen 19. januara 1957. godine u Nikšiću.

Režirao je preko 70 pozorišnih predstava. Uradio je preko trideset pozorišnih adaptacija i napisao dramske tekstove: "Marko Kraljević Superstar", "dr Vukašin Marković", "Modna revija", "Odjeljenje za kolektivnu psihoterapiju"...

Rodonačelnik je alternativnog i ambijentalnog teatra u Crnoj Gori. Osnivač je prvog i jedinog alternativnog pozorišta u Crnoj Gori, DODEST (1974-1999). Njegove predstave redovno osvajaju nagrade na svim međunarodnim pozorišnim festivalima širom svijeta.

Jedna od predstava koja se vjerovatno najviše pamti bila je "Kralj Ibi" sa Petrom Božovićem u glavnoj ulozi, ali ništa manje nijesu značajne "Čekajući Godoa", zabranjenje predstave "Politika kao sudbina", "Šok", "Zabranjeno preticanje", kao i neke novije "Medeja", "Teuta", "Kassandra", "Tiresijina laž"...

Ono što predstavlja jednu od najsvjetlijih tačaka u karijeri Slobodana Milatovića je njegova inicijacija, osnivanje i umjetničko upravljanje jednim od najznačajnijih festivala koji su postojali na ex-YU prostorima – Festivala internacionalnog jugoslovenskog alternativnog teatra koji je prerastao u FIAT-a.

Slobodan Milatović je jedan od dobitnika Trinaestojulske nagrade za 2011. godinu.

Sehad Čekić je filmski producent. Diplomirao na Fakultetu dramskih umjetnosti – Cetinje, gdje je odbranio i magistarsku tezu. Od 2005. godine radi na FDU – Cetinje kao saradnik na predmetu Filmska produkcija I-VI i Savremena filmska produkcija. Predavač na predmetu Filmska produkcija III-IV od studijske 2010/11. godine. Učestvovao u filmskim projektima: "Gledaj me" (2008.), "Maske" (2008.), "Sarajevo Spring" (2009.), "Posljednje poglavlje" (premijera SFF 2011.), u realizaciji mnogih projekata iz različitih domena kulture ("ActivArt", Festival "Odakle zovem" Podgorica,...), kao i u izradi strateških dokumenata koji se tiču nacionalne kinematografije.

Mikelandelo Antonioni, (29. septembar 1912 – 30. jul 2007), bio je italijanski režiser, scenarista, montažer, i pisac kratkih priča. Najpoznatiji je po djelu „Trilogija o modernizmu i njenim razočarenjima“ L'Avventura (1960), La Notte (1961), and L'Eclisse (1962) Antonioni je „redefinisao koncept narativnog filma“ i sukobio se sa tradicionalnim prilazom naraciji, realizmu, dramati i uopšteno sa pogledom na svijet. On je stvarao zagonetna i zamršena djela i odbacio je razvoj radnje u korist kontemplacije, usredsređujući se na sliku i dizajn, prije nego na likove i priču. Njegova djela definisala su tkzv. „film mogućnosti“.

Antonioni je bio nominovan mnogo puta i primio je brojne nagrade tokom svoje karijere, od kojih su neke: Cannes Film Festival Jury Prize (1960, 1962), Palme d'Or (1966), i 35th Anniversary Prize (1982); the Venice Film Festival Silver Lion (1955), Golden Lion (1964), FIPRESCI Prize (1964, 1995), i Pietro Bianchi Award (1998); the Italian National Syndicate of Film Journalists Silver Ribbon nagradu koju je osvojio 8 puta; i počasna Academy Award in 1995.

Ksenija Cicvarić, rođena je 1929. godine u Staroj varoši — Podgorica.

Zahvaljujući svojoj majci Simoni, Ksenija je stekla obrazovanje koje ne bi stekla ni u jednoj školi. Sa izuzetnom prirodnom nadarenošću, Ksenija je dopunjavala ljepotu pjesme. Kao i što sama kaže u tom vremenu, odjeća nije bila važna koliko je važan bio kvalitet glasa. Pa se i sa "starim kaputom" moglo uspjeti, ako je, naravno, za to postojao talenat.

Može se reći da je Ksenija svojom pjesmom; vjerna muzičkom miljeu satkanom od zlatnih, trepetavih iskrica, diskretno, poput treperenja Ribničkih topola, jako kao podgorički sjeverac koji tjera krv da brže struji... bez obaveze poput maestrala koji se zaplete u djevojačkoj kosi i nestane... obilježila je 20. vijek u cnogorskoj narodnoj muzici.

A nije ni čudo jer je njen učitelj bio Hamdija Sahinpašić. Šahinpašić je takođe bio dirigent i jedan od osnivača tuškog tamburaškog orkestra "Gajret" koje je djelovalo u okviru KUD-a "Ramadan Šarkić". Rasla je Ksenija u Varoši, klela se i "valahi i bilahi", pila i jela i kod Osmanojce i kod Markojce, mirisala fislidzen čiju je ljubav upoređivala sa pravom ljubavlju, pa kaže: "Da zna dragi da ga volim, k'o fislidzen cvijeće i da zbog njeg' srce moje drugom poći neće"...

Zbog pjesme "Sjever ružu niz polje nijaše..." dobila je na poklon nošnju kraljice Milene. Zar je potrebno ovdje pričati o uspjehu. Da bi se voljela Ksenija mora se voljeti Podgorica, a da se voli Podgorica nužno je čuvati blago koje proizilazi iz narodne pjesme.

Bila je nedostižna u pjevanju. Pjevala je svugdje. Dio života do smrti provela je u Beogradu. Bio je ovo težak period za "Kraljicu Kseniju", al su joj nostalgiju

prekrivale uspomene i slike iz stare Podgorice. Rado je bila viđena u Podgorici, šetala se sokacima, a njena najveća ljubav bili su susreti sa Podgoričanima koje je neizmjerljivo voljela.

U mahali, gradu gdje je rasla i živjela Ksenija, nije postojala razlika u vjeri i naciji. Svi su bili jedno, i muslimani i pravoslavni. Svi su se kleli Sahat kulom, Mladom Jelkom, Sejdefom i Milicom.

11. februara 1997. godine zauvijek je napustila ovaj svijet, dama, simbol multietničnosti, bratstva i jedinstva, kroz pjesmu i život, Ksenija Cicvarić.

Miodrag Brkica Vuković (Cetinje 1947 – Podgorica 2013) pisac, novinar, publicista, studirao je književnost u Beogradu.

Objavio je je knjige **Krug, soba** (kratke priče, Književna Omladina Srbije, 1978), **Crtač stripova** (poezija, Književna Omladina Crne Gore, 1983), **Pozna ljubav Ane Frank** (kratke priče, KOOG, 1991), **24** (kratke priče, Oktoih, 1994), **Mlaka voda** (Oktoih, 1998), **U prolazu** (novinski tekstovi, Ella, 33, Most, Oktoih, 2001), **Bjut hil** (kratke priče, pod pseudonimom Virgin Woolf, Samizdat B92, 2002), **Nakon šutnje** (kratke priče, KD Sveti Sava, 2006).

Marija Krivokapić rođena je 05. 09. 1971. godine u Nikšiću. Diplomirala je na Studijskom programu za engleski jezik i književnost, Filozofski fakultet, Univerzitet Crne Gore, 1993. Diplomom magistra filoloških nauka stekla je na Odseku za engleski jezik i književnost, Filološki fakultet, Univerzitet u Beogradu, decembra 2000. godine sa temom Putopisi iz Italije Dejvida Herberta Lorenza i njihov značaj u njegovom proznom djelu, a doktorirala je na Odseku za anglistiku Filozofskog fakulteta Univerziteta u Novom Sadu, 2004. godine, sa temom Traganje za onostranim u prozi D. H. Lorenza.

Akademsko zvanje docenta stekla je na Univerzitetu Crne Gore juna 2005. godine, a vanrednog profesora na istom univerzitetu aprila 2010. godine.

U toku radnog iskustva, bila je angažovana kao saradnik u nastavi na Studijskom programu za engleski jezik i književnost, Filozofski fakultet, Univerzitet Crne Gore, septembar 1993. – decembar 2004., kao predavač na Studijskom programu za engleski jezik i književnost, Filozofski fakultet, Univerzitet Crne Gore (decembar 2004. –), kao rukovodilac Studijskog programa za engleski jezik i književnost, Filozofski fakultet, Univerzitet Crne Gore (avgust 2006. – avgust 2008.), zatim kao rukovodilac postdiplomskih studija, Filozofski fakultet, Univerzitet Crne Gore (2009. – 2010.), te kao prodekan za nauku i međunarodnu saradnju (2008. – 2014.).

Više puta je boravila na engleskom govornom području obavljajući istraživački rad iz oblasti angloameričke književnosti. Pored toga, od avgusta do decembra 2009. godine kao Fulbrajt profesor boravila je na Državnom univerzitetu u Aleksandriji, Luizijana, SAD, gdje je predavala dva predmeta, Putopisnu književnost D. H. Lorensa i Savremenu književnost američkih starosjedilaca, kao i obavljala istraživački rad iz oblasti savremene književnosti američkih starosjedilaca. Takođe je dobila i Fulbright stipendiju za istraživanje iz oblasti savremenih tendencija u kritičkoj teoriji starosjedilaca Sjeverne Amerike, u periodu od januara do juna 2015. godine na Univerzitetu u Centralnoj Oklahomi, u Edmondu.

Ana Matic rođena je 1972. godine u Nišu.

Diplomirala na Fakultetu likovnih umjetnosti na Cetinju, odsjek grafika, smjer grafički dizajn, u klasi profesora Mila Grozdanića.

Magistrirala na Fakultetu primenjenih umetnosti i dizajna u Beogradu, na katedri za plakat – profesor Borivoje Likić.

Član ULUCG.-a. Vanredni je profesor na Fakultetu likovnih umjetnosti na Cetinju, predmet Grafičke komunikacije i predmet Interaktivni dizajn.

Dr. Cihan Özdemir rođen je 1957.godine u Ankari. 1980.godine diplomirao je na Filološkom fakultetu Atatürk univerziteta, odsjek Turski jezik i književnost. U Turskoj je radio kao profesor na Ege univerzitetu, Kirikkale univerzitetu i Gazi univerzitetu. U inostranstvu je držao predavanja iz predmeta Turski jezik i Savremena turska književnost i to u Pakistanu na koledžu za orijentalistiku u okviru Pendžab univerziteta i u Biškeku na Biškek američkom univerzitetu i Univerzitetu društvenih nauka. Penzionisao se 2005.godine sa pozicije profesora na Kastamonu pedagoškom fakultetu Gazi univerziteta, smjer- Nastava turskog jezika. U periodu od jula 2009. do jula 2012. godine predavao je Turski jezik na Univerzitetu Jamia Millia Islamia u Nju Delhiju i otvorio program osnovnih studija za Turski jezik i književnost.

U julu 2012.godine započeo je službu upravitelja u Institutu Yunus Emre u Ankari. U februaru 2014.godine je imenovan na istu poziciju u Institutu Yunus Emre u Podgorici. I dalje obavlja tu dužnost. Diplomsku tezu pisao je u oblasti Azerbejdžanske književnosti na temu *“Poezija Sultana Rustema”*. Magistarsku tezu je napisao u istoj oblasti *“Istorijske drame Hüseyin Cavid-a”*. Tema doktorske teze je *“Život, ideje i romani Hüseyin Nihal Atsız-a”*. 2007.godine izdavačka kuća Ötüken objavila je njegovu doktorsku tezu pod imenom *“Gospodin Atsız”*. Bio je urednik raznih knjiga a u časopisima je objavljivao naučne članke i prevode.

Anđela Jovičević je rođena 21.11.1992. godine u Podgorici. Završila je muzičku školu „Vasa Pavić“ , odsjek solo pjevanje u klasi prof. Marine Cuce Franović. Trenutno studira solo pjevanje na Muzičkoj akademiji Univerziteta u Istočnom Sarajevu, u klasi vanrednog prof. mr. Sanje Ostić . Pored toga što je odličan student iza nje stoje mnogi nastupi i nagrade. Učestvovala je na raznim takmičenjima kao što su: Bruna Špiler u Nerceg Novom (druga, prva i treća nagrada), Laza Jovanović u Beogradu (druga), zatim državno takmičenje i takmičenje u Rumi (prva, specijalna i druga).

Nastupala je kao solista, kamerni izvodjač i solista u horu u svim važnijim salama Podgorice i Sarajeva kao što su: Noć muzeja u Sarajevu, dan Podgorice i drugi, dan Istočnog Sarajeva, dan Univerziteta u Istočnom Sarajevu, zatim drva Godišnja i Novogodišnja koncerta Muzičke akademije, na večerima Baroka, Romantičara, Jugoslovenskih kompozitora, nastupi na festivalu Koral, cjelovečernji koncert festivala na Hvaru u Hrvatskoj i drugi. Iza sebe ima i jedan solistički koncert u Podgorici. Pohađala je masterclass kod Milice Stojadinović i Sanje Ostić.

Aleksandar Bečanović rođen 17. decembra 1977. godine. Filmski reditelj i muzički kritičar. Snimio dugometražni igrani film "Posljednje poglavlje" (The Ascent) 2011. godine.